

ALL OF ME

Jednou jsem si koupila černý chlupatý svetr s nápisem *Want It All*. Koupila jsem si ho kvůli tomu nápisu, přišlo mi, že mě vystihuje. Já opravdu chci všechno! A až později uvažuji, jestli je vůbec reálný unést tolik radosti a lásky, jestli se do mě všechna vejde nebo jednou prasknu. A jak by to mohlo vypadat, kdybych praskla? Puknu a budou ze mě tryskat pestrobarevný proudy plný glitrů. Způsobím potopu. Pomalu budu zaplavovat krajinu, všechno bude duhový, voblemcaný, od glitrů, od Kači. Trochu mi to připomíná popis ženské ejakulace ve *Vagina Monologích* od Eve Ensler.

Postříkejme celej svět, to mu jenom pomůže!

Laughing and fucking.

Možná jsem pro vás moc radikální, když mi nestačí body neutralita. Pro mě osobně je to málo. Já nejen že chci, abyste chápali a respektovali, že moje tělo je moje a vy mi nemáte do čeho kecat. Já navíc chci, abyste sledovali, jak svoje tělo miluju, obdivuju, vystavuju, hýčkám, jak s ním pracuju a s láskou, obdivem a úctou ho používám! Radikální sebeláska, radikální body pozitivita, emancipační síla velkého břicha!

Margaret Elysia Garcia napsala v textu *In the Belly of Fuckability*: „*If you want to be banned from social media, don't show a penis or a vagina or even a nipple. Show a belly.*“ A jedna z žen v podcastu *Sádlo* řekla, že největší punk není mít barevné vlasy, piercing a kérky, největší punk je být tlustá a nestydět se za to, mít se ráda, a ještě to veřejně prezentovat. Já pro jistotu zkusím všechno! A ještě to doplňuju o zábavný, barevný, třpytivý oblečky a šperky.

Moje oblíbený superhrdinky jsou drag queens. Jejich osobnosti a jejich tvorba jsou o emancipaci, empowermentu, politickém uvědomění, zábavě, tělesnosti, radosti, sdílení různých typů těl a emocí, o užívání si trapnosti, o životě.

All of me. Tohle všechno jsem já a je to nádhera. Fascinovaně koukám, jak je moje tělo hebký a měkký, jak se třepe, když se hýbu. A co teprve umí! A to nemyslím nijak ableisticky, každý tělo umí něco jiného, což je skvělý. Moje velký kozy jsou tak dlouhý, že se umí točit dokolečka! Docela to bolí, ale je to super zábava!

Moje tělo taky umí dávat život. Vytvořilo, porodilo a dalších pět let kojilo a živilo dítě. Jestli tohle není zázrak, tak nic. Superschopnosti mého těla mě uvádí v úžas každý den. Když koukám na svého syna a vzpomínám, jaké to bylo nosit ho pod srdcem, jak se pak z břicha přesunul na břicho a rostl a roste, nemůžu na svoje krásný velký měkký břicho koukat jinak než jako na zázračné. Břichu se dřív říkalo život. Plod života tvého. A my ho teď nesnášíme, schováváme a stahujeme.

Moje břicho je vyhýčkaný.

Když mi hrozí, že si moje tělo vezmete a přivlastníte si ho, беру si ho aktivně zpět.

Uvažuji nad svými zkušenostmi se sexualizovaným násilím.

Občas je to pořád dost těžký, připustit si, že jsem několikrát v životě byla znásilněná. A roky vůbec nechápala, že se to stalo. Potřebujeme přepsat definici znásilnění nejen v zákonech, ale i v našich hlavách.

Pomaloučku jsem roky otevírala dveře pochopení. A ta cesta vlakem otevřela stavidla.

Ani nevím, kdy se poprvé na moje tělo někdo podíval jinak, kdy se mě poprvé někdo dotkl, aniž bych chtěla, kdy měl poprvé někdo blbý kec. Všechno už to bylo hrozně dávno, nejspíš jsem ještě ani nebyla v pubertě nebo mi teprve začínala. Vzpomínám, kdy jsem se začala bát chodit večer sama domů. Už v první třídě jsem se necítila na ulici bezpečně, i když za to mohla spíš šikana.

Ale stejně! Zkušenosti se sexualizovaným násilím mě ničím nedefinují. Někdy v pubertě jsem se rozhodla, že se budu definovat sama!

Moje duše není tlustá, ale zároveň je tlustá navždy. Abych to vysvětlila. Od mala mi moje rodina říkala, že jsem tlustá, tak často, a tak vytrvale, že jsem tomu uvěřila. Takže tahle víra nebyla nijak závislá na realitě. I když jsem zrovna až tak tlustá nebyla, i když jsme třeba dost zhubla, moje duše zůstávala pořád stejně tlustá. Je to pruda, protože na duši se hubne blbě. Ale na druhou stranu mít velkou měkkou duši se určitě hodí. A na mě asi nic malýho není. I moje srdce je velký. Opravdu. Prý má hraniční velikost, ještě kousek a bylo by to pro mě nebezpečný. I moje vagina je velká, jak mi nedávno sdělila moje skvělá gynekoložka. Hluboká, měkká, vrstevnatá. Určitě božskej pelíšek.

Ona se vůbec nestydí! No jo, Kača se za své tělo nestydí. Je to srandovní, ale stydím se třeba zpívat. Že bych se měla stydět za své tělo, mi nedává smysl. Radši se budu stydět za něco, co nefunguje, třeba za to zpívání, ale za něco, co funguje a je skvělý, za to se stydět nebudu. A doporučila bych vám to taky, je to fakt příjemný. Nemusíte se stydět za to, že máte břicho, protože všichni lidé mají břicho. Když mají skály převisy taky to nikoho nešokuje. Všichni můžou mít převisy. A ještě je to praktický, protože se pod ně dá něco schovat.

Aby neznělo hýčkáni mého velkého těla jenom pozitivně, občas cítím jeho limity. Zadržím se, když tančím nebo jdu do schodů. Funínek a sípáček. Při některých pohybech se mi zasekne horní břicho o spodní břicho, pak o stehna nebo kozy. Třeba když se ohýbám nebo při józe. A malé vzdálenosti, které snadno překonám myslí, jsou pro mé tělo najednou nedostupné.

A to jsem se ještě vůbec nedostala ke stopám života na těle. Nejzásadnější stopa, co mám, je veliká, krásná jizva na hrudi v místě, kde je srdce. Vezmu to krátce. V čerstvých jednadvaceti jsem měla pravděpodobně z hormonální antikoncepce plicní embolii. Jedna sraženina se mi dostala do srdce a našťastí se zasekla v atypické výduti mezi chlopněmi, takže jsem neumřela. Tipuju, že jsem tady ještě potřeba. Nejen, že jsem neumřela, ale proletěla jsem se vrtulníkem a hurá na operaci srdce, z které mi zůstala překrásná obrovská jizva a několik drátěných klíček v hrudní kosti. Představuju si, že mě rozsekali, jak kuře nůžkami a když mě otevřeli, kozy mi spadly do podpaždí.

Na pooperačním jsme měly všechny pacientky svoje podepsaný nafukovací balóny, abychom s nimi tlumily otřesy na hrudníku při kašli nebo smíchu. Bolelo to brutálně.

A vlastně to není moje jediné setkání se smrtí, v šestnácti jsem se pokusila o sebevraždu pomocí prášků z celé naší lékárničky. Na ten výplach žaludku nikdy nezapomenu, sestřička mě nechala si ho fakt užít. Máti si myslela, že se sebevraždím kvůli klukovi, a já se přitom cítila nešťastná a strašně nesvobodná.

I to, jak jsem se dostala na svět, nebylo od smrti daleko. Mamka otěhotněla ve dvaceti při studiu na výšce. Chtěla jít na potrat a tehdejší potratová komise jí to dokonce i povolila. Ale nakonec se rozhodla na něj nejít. Muselo to být strašně náročné rozhodnutí a jsem hodně ráda, že jsem ho sama nikdy nemusela dělat.

Předtím, než jsem měla Lva, prožila jsem zamlklé těhotenství. Nakonec jsem šla do nemocnice na kyretáž a to celé byl jeden z mých nejnáročnějších a nejbolestivějších zážitků. Snad už z toho budu každým dnem venku.

Když se kamarádíte se životem i se smrtí, nemůžete nebýt veselí. Zdroje mého optimismu jsou fakt hluboký.

Podobně jako u feminismu. Který je pro mě základní, bytostnou pozicí, z které vychází moje cítění a myšlení. Mám ho v srdci, v těle, v kůži. Občas se mě něco natolik dotkne, že se to musí otisknout do mé kůže. Je to podobně důležitý a krásný jako jizvy, strie a další stopy, co mi přinesl sám život. Podpora života přináší blesky, #nigdyniebedzieszszlasama. Vytetované blesky, které se potkávají se striemi a zdobí mé krásné velké břicho. Nebo tahle kérka země milenky je láskou pro naši planetu. Kérky jsou stopy života, které mám pod kontrolou, ale miluju je úplně stejně jako ty stopy, co pod kontrolou nemám.

Tohle všechno jsem já a je to nádhera.